

Към родителите

В процеса, когато се формира личността, огромна роля има възпитанието. Необходимо е родителите да разберат колко важно е от най-ранния период да насочат детето към правилния път в живота. Преподавам в неделно училище на деца от невярващи семейства и много ме боли, когато чувам от тях, че родителите им забраняват да посещават нашите уроци.

Много майки и бащи казват: „Полдобре детето ми да пие и да пуши, отколкото да повярва в Бога.“ Те не осъзнават, че извършват огромно престъпление, като лишават своите момчета и момичета от нормално, здраво детство, от прекрасна младост и щастлив семеен живот. Всъщност всичко започва от ранното детство. А много родители не се замислят защо толкова

Деца, на които не са поставени определени граници, чувстват, че никой не се интересува от тях, че не ги е грижа за тях.

юноши, едва започнали да живеят, избират смъртта и не виждат друг изход. Какво им е липсвало в живота?

Ненапразно през вековете се сравняват децата с цветята - те, както цветята, се нуждаят от внимание и грижа, които нерядко не им се дават.

Оставят ги сами на себе си, възпитава ги улицата и резултатите са налице. Родителите и учителите не се интересуват от това, какво мисли детето, какви проблеми и притеснения има, към какво се стреми. А всяко дете, също както възрастните, има свои грижи и преживявания.

Детето е чист, неопетнен лист. И родителите понякога внимателно, а понякога небрежно нанасят първите щрихи върху този лист. И от това какво и как ще напишат майката и бащата там, зависи твърде много в живота на човека. Докато расте, детето често греша, ос-

тавя мастилени петна, зачертава и започва отначало. Точно тогава родителите трябва да бъдат край него, за да му помагат, да го подкрепят, да го водят, да не го оставят да се отчая. В повечето случаи децата стигат до самоубийство, защото до тях няма човек, който да ги разбере, да не ги отхвърли.

Дори ако купуваме на децата си всичко, което поискат, най-доброто и най-скъпото, това още не значи, че ги обичаме. Не се ли опитваме така да спечелим любовта им? Но както никой друг, те чувстват фалша в нашите постъпки, думи, погледи и дори усмивки. И преживяват дълбоко всяка лъжа и предателство от наша страна. Много родители не придават особено значение на факта, че детето, както и всеки възрастен се нуждае от нещо, че има свои потребности...

Първото, от което се нуждае то, е внимание. Когато се държи лошо, малкото момче или момиче казва с поведението си: „Обърнете ми внимание!“ Никога не пренебрегвайте детето и не му се подигравайте. Не го наричайте с обидни думи. Давайте му възможност да се изкаже, изслушвайте го, без да го прекъсвате, дори ако нямате време.

Второто, от което се нуждае детето, е сигурност. Защо то се чувства неуверено, страховито и срамежливо? Често родителите допускат грешка, като му позволяват да прави всичко, каквото поиска, с убеждението, че така доказват любовта си към него. Децата, на които не са поставени определени граници, чувстват, че никой не се интересува от тях, че не се грижи за тях. У такива момчета и момичета възниква чувството за ненужност, те не усещат сигурна опора. Усмивайте се по-често на детето, показвайте, че го обичате дори когато е непослушно и досажда.

Отнасяйте се към него като към личност, уважавайте всичките му чувства, представи и преживявания. Поставете му задачи според силите му, не го отблъсквайте, когато иска да ви помогне. Ценете го - тогава и то ще се отнася така към другите.

Ако има нещо, от което децата се нуждаят най-много, това е любовта. Когато чувства, че е обичано, детето е сигурно в себе си. Любовта е ключ, с който се отварят всички сърца. Ценете всяка проява на любов от страна на детето. Не поставяйте пред него сурови изисквания. Поощрявайте го! Всяко дете, както възрастните, се нуждае от благодарност. И на децата има за какво да благодарим. Не се срамувайте да им казвате „благодаря“, ако заслужават. Ще видите как ще заискрят очите им и с какво желание ще продължат да изпълняват задълженията си. Хвалете

Някои с право казват: „Много родители са виновни за това, че децата им отиват в ада.“ Наистина е така, защото, като им забраняват да се обърнат към Бога, със собствените си ръце ги насочват по пътя за ада.

детето, насърчавайте го и го ободрявайте дори когато не се е справило по най-добрия начин. Един от начините да проявим любовта си към малкото момче или момиче е наказанието. Не се страхувайте да го наказвате, когато се е провинило. Но не му викайте и не го бийте със злоба и без причина, за да не проявява по-късно самото то жестокост по отношение към другите.

Не го унижавайте и не му се карайте пред хора. Не се шегувайте с вярата му и с това, което харесва, за да не спре да ви уважава. Не го заплашвайте и не оставяйте неизпълнени обещанията си да го накажете.

Но най-важното, което родителите често пропускат, е нуждата на детето от Бога. За това те носят особена отговорност. Хората казват с право: „Много родители са виновни за това, че децата им отиват в ада.“ Наистина е така, защото, като им забраняват да се обърнат към Бога, ги насочват по пътя за ада. А в Божието Слово четем: „Възпитавай детето отрано в подходящия за него път и то няма да се отклони от него дори когато остарее“ (Притчи 22:6). Мога да свидетелствам от личния си опит, че когато повярват в Бога, децата не стават по-лоши, а, обратно, по-добри. Много съм благодарна на родителите си, че от малка ме научиха да вярвам в Бога, научиха ме да обичам и да прощavam. През целия си живот нито веднъж не съм съжалила, че вярвам в Господ и живея според Божието Слово. Не познавам нито един човек, който да съжалява, че от малък е започнал да служи на Бога.

ТАУСИЯ АЗОВСКА
директор и преподавател
в неделно училище